

Na nekem jutranjem svojem izprehodu sem govoril s čednikom.

„Tobaka?“ vprašal je kratko, ter primerjal svojo pipo z mojo. Dal sem mu mehur. Natlačil si je svojo tepko in hva-

ležno podal mehur nazaj. Mrkli njegov obraz mi je ostal dobro pred očmi. Na nekaj mojih radovednih vprašanj je odgovoril s kratkim „da“ in „ne“, obrnil mi hrbet ter odšel na svoje priljubljeno mesto.

Mladost.

O jezdec brzi, postoj, postoj,
kam vodi pobliskoma vranec te tvoj?

„Rekli so: tvoja mladost
pred tabo po tej-le je cesti odšla
in vso prelestno sladkost
vseh lepih in solnčnih dni,
vso srečo tihih, jasnih noči
s sabo pelja . . .
Zajezdil sem vranca iskrega,
pohitel čez polja zelena,
dirjal čez hribe, gore in doli,

prejezdil deročih vodá bregove,
premeril temnih gozdov lesove:
a moje mladosti še ni, še ni . . .“

Huj, ti stavec, kje si že, kje!
Iskre za vrancem leté.

A v daljavi tam, glej, tam za starcem
kdo tak počasi prihaja —
in solnčne vodi, prejasne dni
in tihe sladkosti prelestnih noči
in jabolka mladega raja . . . ?
Mladost njegova, ti si?!

Vinko Vinič

Na prijateljevem grobu.

(V spomin *Ź. P-u.*)

I.

Na tvoj grob prerani
treba ni spominka;
senči naj samo ga
vrba žalostinka.

Z vetrom bodo tiho
šepetale veje:
„Tu pod nami strte
spé srca nadeje.“

II.

Tje čez pozabljene grobove
zavel je dih pomladi nove
in zemlji cvetje vsul v naročje.
Zvonovi s stolpov se oglašajo,
radosti polno vest prinašajo:
Vstajenje je, Velika noč je.

Tedaj na tvoji so gomili
ti prvi beli zvončki vzkllili,
in čul sem 'tajno njih zvonjenje:
„Lahnó mu spanje v jami je,
in Oni, ki nad nami je,
ga skoro prebudi v vstajenje.“

Narjan Pretko.